

тель-а-тъ, на учитель-а (учителя); така и славей-а-тъ, на славей-а славеи (ако заменимъ ѣ-то съ і-і); отъ това се види, а и въ старобългарский-тъ езикъ — който, не трѣбва да забравимъ, секога трѣбва да ни ѣ основа—пощо сж тѣзи думи забележени на край съ ѣ, думамъ видисе, че тѣзи букви сж въ коренъ-тъ. Тука ще забележж, че ако ищемъ да пишеме букви, и да имъ не четемъ гласъ-тъ, то трѣбва при такива случки: *жителни, славей-и—славеи-и* (по добръ), гдѣто изисква потрѣбата на езика, а не въ *род-ъ и жен-и*, коіето нема никакво значенъе.

7. На странж 25 подъ брой 44 *ета ѣ* (по какви основи?) *ена* и *еса* по нашето мненіе не сж приставки. Сички-тъ имена отъ среденъ родъ иматъ въ м. число *а*, а другото ѣ въ коренъ-тъ или вмѣтка: *има—име* ч. м. *имен-а*; *теля—теле* ч. м. *телет-а* (при телци и теленца), *небо* ч. м. *небес-а*.

8. Още на страна 9. подъ брой 19, Г. Момчиловъ посочва за мжжки родъ членъ въ двѣ форми *а* или *тж*. Това повторява и на стр. 28 гдѣто особно говори за членъ-тъ. Умованъето на Г. Момчилова за този членъ, мислимъ, нема си никакъ мѣстото. Защо когато той *А*-то показва чи станало отъ трето личното мѣстоименіе *и*, дали оттамъ ще покаже че сж станали и *О* и *Е* като дохождатъ и тѣ въ отредениятъ видъ на имената: *орачо, конъо, денъетъ, царъетъ* (за *Е*-то въ тѣзи двѣ речи виждъ: Бъл. грамм. отъ Отца Нефита стр. 43)? Ний не можемъ одобри туй полага-нъе и въ прилагателниѣ, защото тогасъ старо бъл. *добрый* — *добрый-тъ* штеше де се изговори днесъ *добриа добриа-тъ*, нъ ний говоримъ въ отрѣденъ видъ съ ново още едно опредѣленіе—*тъ*—*добрийтъ*—*добрийтъ* (безъ зеванъе). Никакъ прочее нема мѣсто и въ имената. Чудимъ се, какъ не се ѣ послужилъ Г. Момчиловъ съ готовий-тъ издиренъ законъ отъ Г. Гаврила Кръстовича въ Българскитѣ книжници, гдѣто този почетенъ книжевникъ ѣ основно доказалъ, че членъ-тъ си ѣ единъ *тъ*, а сичкитѣ другъ букви *а, о, ѣ, е* сж вмѣтки (за благогласіе). Останали сж пакъ на край по негдѣ, защото не отпаднало *т-то* както не отпаднало и въ трѣтото лице (ч. ед.) на нѣкои глаголи, и въ произношеніето на речитѣ *радостъ—радос, кост—кос*. —

9. На странж 32 подъ брой 51 по нашето мненіе Г. Момчиловъ щеше да погоди правиятъ законъ, ако го бѣше положилъ както казахме ний за имената подъ 4.

10. На странж 33 подъ брой 52 рѣчитѣ *достоенъ* и *таенъ* не скратяватъ *е* въ ѣ Ч. М.; но въ ед. чис. трѣбва да бждатъ написани: *достоенъ—достоенъ*; *тайенъ—таенъ* и подиръ *е*-то въ Ч. М. отпада по законъ-тъ, който ѣ Г. Момчиловъ положилъ по горцѣ подъ сжщиятъ брой. Това показва и женскиятъ родъ, който става отъ мжжкиятъ съ приставкж *а*.

11. На странж 42 подъ брой 61 заб. 1), Г. Момчиловъ, като доказва основно, чи неправилно пишемъ *мя, тя*, исказва мненіе че ѣ по право да пишемъ *ма, та*. Доказателство-то му ѣ чи отъ старж-тж носнж буквж *ж*, разлѣна въ елементитѣ *и ѣи*;—*мии*. *тии* като отпаднало *и* и буквата *и* се нечете, то подобръ да ѣж за-